

бокъ и страшенъ долъ съ голѣми разхвърлени канари, покрити съ черенъ мъхъ. Има и много бодили и мащерка. Турете си ухото на канаритѣ, ще чуете какъ шуми вжтре морето. Оттамъ тече вода. Сега тя е малко, но едно време е била много и силна. Завличала всичко, каквото се изпрѣчвало на пътя ѝ. Колко, колко се мъчили хората, докато я спратъ и си направятъ къщички за живѣене около баира! Нашиятъ градецъ сетне се направилъ тукъ, когато водата се пресѣкла, когато я запушили.

— Ами какъ я запушили?

— Съ вълна, съ сто кола вълна и съ едно живо циганче.

— А какъ се дало то?

— Кое?

— Циганчето.

— То ходѣло все самичко, не слушало майка си. Подмамили го, уловили го и запушили съ него дупката, ухото на морето. Нали тамъ, наблизо има цигански колиби?

Децата отново се смълчаватъ. Най-голѣмото следъ малко се обажда:

— Еднажъ, като ходихме тамъ, чухме нѣщо викаше: мм... мм...

— Трѣбва да е било циганчето, горкото. Сигурно, то е плачело, — рече баба Станка.

— Ами то още живо ли е, бабо? — обади се друго отъ децата.

— Живо трѣбва да е, щомъ сте го чули да плаче. То лежи тамъ и пази, да не бликне водата и да не ни издави всичкитѣ.

Малкитѣ детски сърдчица потрѣпватъ, рошавитѣ главички се изпълватъ съ мисли за бедното циганче.

— Защо, защо сж го турили него, горкото, тамъ? Кой знае колко се мъчи то сега!...

Клепачитѣ се отпушатъ натежали, очитѣ сж морни за сънь.

— Бабо, нѣма ли вече да се отпуши ухото на морето?

— Ако мълчите и заспите, нѣма да се отпуши...

Децата едно по едно кротко заспиватъ.

Дъждътъ отшумѣ и спрѣ.